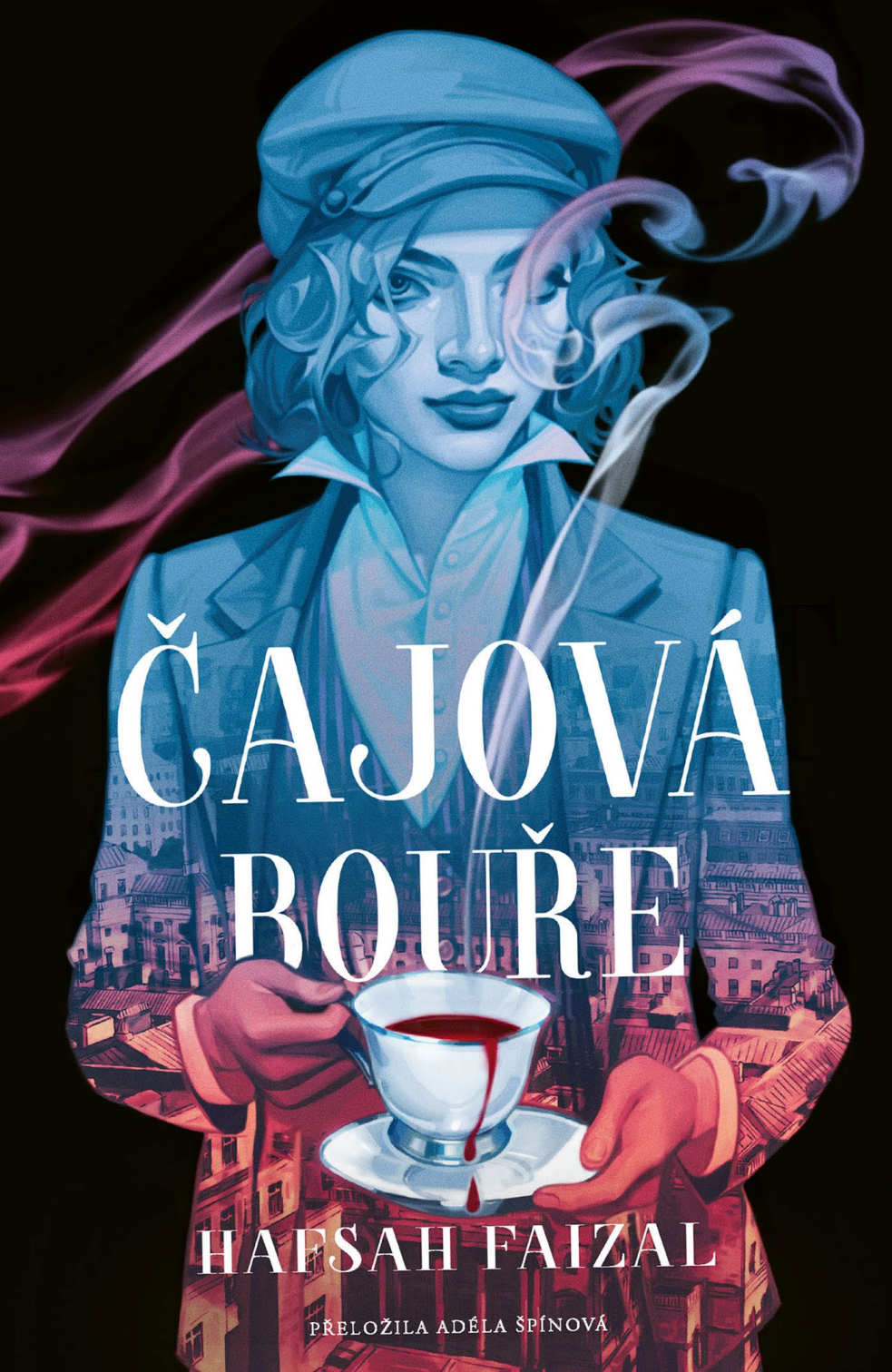

ČAJOVÁ ROUŘE

HAFSAH FAIZAL

PŘELOŽILA ADÉLA ŠPÍNOVÁ

Čajová bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hafsah Faizal

Čajová bouře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HAFSAH FAIZAL

ČAJOVÁ BOUŘE

Přeložila Adéla Špínová

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

A TEMPEST OF TEA

Copyright © 2024 by Hafsah Faizal

All rights reserved.

Cover design by Valentina Remenar

Map by Virginia Allyn

Translation © Adéla Špínová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7498-759-5

ISBN e-knihy 978-80-7498-767-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-768-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-760-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Věnováno Asmě,
protože jsi moje sestra,
ale hlavně strážkyně mého duševního zdraví

DĚJSTVÍ PRVNÍ

POMSTA
NIKDY
NEUMÍRÁ

ARTHIE

Ulice Bílého Rachotu v noci cenily tesáky. Tehdy měsíc vystrčil dráp, výlohy obchodů potemněly a ti, kdo prahli po krvi, kráčeli zpříma. Arthie Casimirovou nic netrápilo. Ani zima, ani temnota, ani upíři.

Její živnost běžela bez zastavení.

Bylo už dlouho po půlnoci a slévárny utichly. Jiskry, které tu ozařovaly večer, teď doutnaly v chladnoucích uhlících a špinavé zástěry ležely odhozené stranou, zatímco se dělníci šourali do svých chatrčí. Kavárny, řeznictví a sázkové kanceláře pospávaly v očekávání jitra a hlavní město udržoval při životě hřích a jedna čajovna usazená na křižovatce chudinské a luxusní čtvrti.

Jmenovala se Zpěněnka.

Byla to Arthiina pýcha a radost, od naleštěné dřevěné podlahy po vůni čerstvého čaje plnicího nablýskané konvice a následně i pokladničky jejích lidí. Snobství zákazníků bylo vykoupené tajemstvími, která ze sebe ochotně sypali před obsluhujícími sirotky, kteří *jistojistě* nemohli rozumět vybranému jazyku boháčů.

Arthie by mnohem radši byla tam než tady, v podzimním nočním chladu.

„Mohl jsem jít sám,“ prohlásil Jin a zpomalil krok podle jejího. Vlasy měl rovné jako čepel nože, deštník elegantní

a ostře řezaný jako jeho rysy, štíhlé končetiny a široká ramena, jak se loudal ulicemi ve střípcích světla plynových lamp.

„Abych tě tam ráno našla, jak s ním vesele klábosíš?“ Arthie neměla ve zvyku obcházet štamgasty, kterým se vršily nespáčené účty, jenomže u tohohle už její poslíčci neuspěli příliš mockrát.

„S *tím* Matteem Andonim?“ zeptal se Jin, jako by ta myšlenka byla úplně absurdní. „No tak, Arthie.“

Jin měl takový šarm, že by mu i král přisunul židli, kdyby mu věnoval ten správný úsměv – a dobře to věděl, takže se ani neobtěžovala odpovídat. Přešli do klidnější ulice Milodarů, kde nebylo po špíně ani vidu a domy měly úhledné cihlové fasády.

Okolo uniformovaných mužů stojících na stráži na konci ulice se kodrcal kočár a koně odfrkovali pod opratěmi kočího. Etténské hlavní město Bílý Rachot spalo jen vzácně a nedávná zmizení upírů ho udržovala ještě bdělejší než obvykle – ne proto, že by obyvatelům záleželo na blahu upírů, ale protože jestli hrozilo nebezpečí *jim*, jak můžou dopadnout mnohem slabší smrtelníci?

Jakkoli znepokojivá ta zmizení byla, Arthie ještě víc dráždilo posilování Beranovy Rohaté stráže. Hlídkovali úplně všude. Byla to nespravedlnost, že maskovaný Beran měl všechno na očích, zatímco obyvatelé Etténie nemohli spatřit ani tvář monarchy, jenž jim vládl.

Arthie si do vesty schovala poskládaný list papíru a zastavila se před impozantním černým plotem. „Jsme na místě. Milodarů 337.“

Jin hvízdal, jak si prohlížel sídlo za krátce posečeným trávníkem. „Tak tomuhle se říká majetek.“

Sídlo si říkalo o pozornost vším od záclonek v oknech po sytě rudé vstupní dveře. Jak výmluvné. Muži vychvalovali jméno Mattea Andoniho v ulicích, ženy ho šeptaly do polštářů – avšak velmi zřídka v jeho přítomnosti.

„Ne, tomuhle se říká přehánění. Dávej pozor.“ Arthie bylo ukradené, že je Matteo Andoni nejoblíbenějším mužem v zemi. Kdo nemá na zaplacení, neměl by pít.

Prošli branou a vydali se nahoru po širokém schodišti. Arthie zabušila do dveří železným klepátkem a Jin se opřel zády o zeď na verandě, černý deštník volně v ruce.

Ve dveřích stanul hubený muž s holou hlavou. Jestli někdy měl na temeni nějaký porost, dávno se přesunul do hustého kníru, který se mu kroutil nad rty.

„Ano?“

Arthie si strčila ruce do kapes u kalhot a v pouzdře u pasu se jí na slunci zablýskla pistole. Radši by z ní nestřílela, ale byla jediná svého druhu a Arthie ji rozhodně nehodlala schovávat před světem. „Jdeme na návštěvu.“

„Denní dobou se netrapte,“ dodal Jin s úšklebkem.

Sluha přelétl pohledem od Arthiiných fialových vlasů a hnědé cejlánské pleti k Jinovým šikmým očím a zpátky, kmitl očima k jejímu krátkému sestřihu, pak ke klopám rozepnutého saka a ke třpytivému řetízku hodinek v její vestě.

Jen koukej, až si vykoukáš oči, troubo. Chudinu v nich neuvidí. Její parta sice pocházela vesměs z nejhorších čtvrtí, ale co Arthie chybělo na společenském postavení, to doháněla svou důstojností, vážení přátelé.

„Zbraně?“ zeptal se sluha a napřáhl dlaň.

„Ne, děkuji,“ usmála se Arthie. „Mám vlastní.“

„Co bychom opravdu uvítali, je konvice na kamnech,“ dodal Jin. „Necháváte nás tu stát v pěkné zimě.“

Sluha se zatvářil mrzutě. Jin poklepal deštníkem do dlažby, vešel dovnitř a jeho postava zaplnila celou úzkou předsíň. „Jsme vám neskonale vděční, vážený pane. Arthie, pojd' dál.“

Pokynula sluhovi kloboukem a následovala Jina do přijímacího salonku se stěnami pokrytými brokátem a stinnými policemi, kde byla většina lamp skloněná k zemi, až lesklý stolek nabýval stejně karmínově rudý odstín jako koberec.

„Tohle...“ Sluha za nimi málem dostal záchvat. „Tady nemůžete...“

„Vše je v naprostém pořádku, Ivore,“ ozval se hebký hlas.

Zasyčela zápalka a koule světla ozářila muže odpočívajícího na divanu s jednou rukou přehozenou přes opěrku a rukávy vyhrnutými nad lokty. Košili měl u krku rozevřenou a volné tkaničky mu ve tvaru V rámovaly bledou kůži až k pupku. Kanýry košile vypadaly jako okvětní plátky líbající jeho pleť. Bylo to mnohem víc holé kůže, než na kolik byla Arthie u vyšších společenských kruhů zvyklá.

Jin zakašlal a doprostřed schoval jedno slovo: „*Nezírej.*“ Arthie nezírala.

„Matteo Andoni,“ řekla a Jina si nevšímalá.

Měl jemné, aristokratické rysy typické pro obyvatele sousední země Velance, takže byl úplně stejný přistěhovalec jako ona a Jin, jen bez těch samých potíží.

„Arthie Casimirová.“ Promluvil stejně líným tónem jako ona. Na prstech se mu třpytily mosazné prsteny s onyxy. Vlasy měl tmavé a dlouhé, pečlivě upravené do rozcuhaného vzhledu. „Uzavírali jsme s Ivorem sázky. On věřil, že

dorazíš už o dvacet duvinů dřív. Kolik z Casimirovic lidí se do té doby ukázalo u mě na zápraží, Ivore? Tři?“

„Šest, pane.“

Matteo mávl rukou. „Na počty jsem nikdy moc nebyl.“

I kdyby jeho umělecké dovednosti nebyly patrné z nenápadných barevných skvrn na prstech a vychvalování každým troubou na ulici, úplně číselly ze způsobu, jakým se díval. V jeho očích byla dychtivost, jako by se bál, že propásne celý svět, když podlehe nutkání mrknout.

„Netřeba dodávat, že Ivor prohrál.“ Úsměv mu vytlačil do tváře dolíček a Arthie rozčilovalo, že si toho všimla.

„A teď z výhry můžeš splatit ty dluhy,“ nadhodil Jin.

Arthie přikývla. „Celých dvě stě dvacet čtyři duvinů.“

„Solidní,“ přikývl Matteo a jeho krátká odmlka jí prozradila, že nastává okamžik pravdy, okamžik odpovědi. „Víte co, hrozně dlouho jsem dumal nad tím, jestli ti z nás, kdo k vám chodí na čaj, cítí chuť krve, kterou podáváte v těch samých šálcích.“

A bylo to tady.

Od chvíle, kdy se Arthie dozvěděla jméno zákazníka, který za sebou nechává nesplacené účty, věděla, že něco není v pořádku. Netrpěl nedostatkem prostředků. Ne, Matteo jí nastražil vábničku a ona se přišla přesvědčit proč, vyzbrojená svými vlastními informacemi.

„Ne že bys ve Zpěněnce pil zrovna moc čaje,“ odpověděla, dívala se mu do očí a jasně dávala najevo, co tím myslí.

„Ale no tak, Arthie,“ odvětil lenivě a zadíval se na ni o trochu zaujatěji a o trochu vážněji. „Jen jsem tě chtěl poznat.“

„To se podívejme, jak jsi pro muže okouzlující,“ zavrkal Jin a vzápětí na Mattea luskl prsty. „Ty peníze, buď tak laskav.“

Jin sevřel deštník v ruce pevněji, když se Matteo nahnul blíž, ale sahal jenom po váčku na stole vedle sebe. Měl peníze připravené.

Hodil je po Jinovi a zamračil se, když je Jin rovnou strčil do kapsy. „Nepřepočítáš si to?“

„Ne, a jestli se kvůli tomu budu vracet, budeš toho litovat,“ řekla Arthie. „Nejsi tak nedotknutelný, jak si myslíš.“

Matteo se opřel zády o divan. Smaragdové oči mu potemněly jako les za soumraku. „Všichni máme svoje tajemství, jinak by na světě nebylo čím platit. Není-liž pravda, drahoušku?“

Lampa na stole zablikala a mihotání světla se odráželo od skleněných vitrín za ním.

Každý aristokrat měl svou zásobu tajemství od milostných poměrů a vydírání po nechutné obchody, z nichž se skládal žebřík, po kterém vyšší společnost vyšplhala tak vysoko. V tomhle ohledu byl Matteo Andoni skutečně téměř nedotknutelný – *téměř*.

„Ty o tom víš víc než kdokoli z nás, s tím, jak strkáš úředníkům vzkazy do poštovních schránek, šeptáš o aférkách škrobeným paničkám,“ prohlásil Matteo, „a vyvoláváš chaos.“

„Je to pomsta,“ opravila ho Arthie. „Chaos mě nezajímá.“ Aspoň ne přímo. A nijak se nezdráhala svoje úmysly sdělovat nahlas.

„Slovíčkaření,“ odušil Matteo a pokrčil rameny.

Arthie si svou zuřivost nechala pro sebe.

Matteo to pochopil jako svolení, aby pokračoval. „A to vaše zboží? Upíří si snadno najdou otroky na ulici, zvláště když se takřka nic nevyrovná té euforii, když se do vás za-boří jejich tesáky. Vy jste se rozhodli vzít něco, co je vol-ně dostupné, a udělat z toho zisk. Rafinovaná zlodějina.“

„Inovace,“ opravila ho znovu Arthie a pátilo ji v kos-tech. Než založila Zpěněnku, než získala svoji pistoli, ne-byla nic. Pouliční sirota, která prohledávala kapsy a kradla příkrývky, s roztřeseným jazykem a neobratnými rukama, s očima kulatými jako úplněk a stejně tak hladovými. „Nebo je to hřích, když to dělám já, ale úspěch hodný po-tlesku, když to dělají mocní? Když ta proklatá obchodní společnost vysává východní kolonie?“

Matteo zamrkal. „Víš co, já vám víceméně tleskal.“

„Měl bys pamatovat na to,“ řekla Arthie lhostejně a oto-čila se k odchodu, „že některá tajemství mají vyšší cenu než jiná.“

Matteo zabručel. „To víš líp než kdo jiný, Arthie, děv-če, co vytáhlo pistoli z kamene.“

Arthie nehnula brvou. Celý Bílý Rachot věděl o Cali-bore, zadovce, kterou nikdo kromě ní nedokázal vyprostit z místa. Tohle nic není. Za pár vteřin bude odcházet s pe-nězi v ruce a chladným klidem v mysli. Jenomže Matteo ještě nedomluvil.

„Arthie, děvče, které připlulo do Etténie v lodi plné krve.“

Arthie ztuhla a otočila se zpátky.

Matteo teď stál na nohou a ten zpropadený dolíček byl zpátky na scéně. Ale nebylo to tím, že by měl škodolibou radost. Ne, v jeho pohledu se blýskalo něco zneklidňující-ho, jako by chápal, čím si prošla. Jako by byl na její straně.

Nemohla to tak nechat. Nehodlala. Udělala krok blíž. Tak blízko, až rozčílila Ivora a pak slyšela, jak Jin sluhu jemným zamlaskáním zarazil.

„Vždycky jsem přemýšlela, proč nikdy nenavštěvuješ Zpěněnku po zavírací hodině,“ nadhodila Arthie a odvedla hovor od sebe. Chtěla, aby věděl, že ho sleduje dost dlouho a zná ho. „Oba víme, že po čaji zrovna netoužíš.“

Ano, Matteo Andoni byl téměř nedotknutelný, až na jednu skandální skutečnost.

Jin se prudce nadechl. „Ty – jsi upír.“

Matteo neříkal nic. Byl mladý, příliš mladý na to, aby se jeho dílo rozšířilo do takových dálek, aniž by měl na své straně nesmrtelnost.

„Většina umělců dosáhne slávy až dlouho potom, co jejich těla zetlí v hrobech. A pak tu jsi ty, lehce přes dvacet, a přitom tě zná úplně každý. Představ si, co by si Bílý Rachot pomyslel,“ dumala Arthie nahlas, „kdyby se ukázalo, že jeho milovaný malíř není ani naživu. To obchodu opravdu nesvědčí. Možná už bys neměl ani své místo ve společnosti.“

„A přece to neřekneš živé duši,“ odvětil upír tiše, na-prosto nepohnutě.

„A proč ne?“ Byla to ale pravda. Arthie svoje zboží neprodávala lacino. Tajemství potřebují zrát – nejlepší jsou uleželá. Čím delší dobu trvají, tím větší mají hodnotu.

„Protože nedokážeš odolat síle výhrůžky. Zatímco mně,“ pokračoval Matteo a obrátil pozornost ke svým prstům, které si pohrávaly se stříkačkou ze Zpěněnky naplněnou krví, „by stačilo vykřiknout něco o tvých nezákonných aktivitách a věř mi, že ten strážný na konci ulice by neváhal a cválal sem. Je zajímavé, jak rychle se dokážou pohybovat, když o to zrovna vůbec nestojíš.“

Potřeboval by víc než jednu stříkačku, aby ji dostal na lopatky, ale Arthie byla vždycky opatrná.

„Jine,“ řekla tiše.

Jin si povzdechl, když slyšel její tón. „Jak si přeješ, sestříčko.“ Jediným pohybem si přehodil deštník do druhé ruky a chňapl po revolveru, o kterém mu předem – a několikrát – řekla, aby si ho vzal s sebou.

Matteo vykulil oči. Arthie si užívala, když se jí muži trochu báli.

„Myslím, že si přece jen můžeme promluvit...“ začal ze sebe soukat.

Jin stiskl spoušť.

Zvuk výstřelu zaburácel místností. Matteo se s překvapeným vyjeknutím skácel k zemi a Arthie zavrtěla hlavou, aby se zbavila zvonění v uších.

Upír se roztrásl. Arthie se mračila, dokud se nezaklonil a skleněné vitríny za ním nerozcinkal smích. Z rány se mu řinula hustá krev, temnější než karmín na jeho slonovinově bledé kůži. Mrtvé kůži. Mrtvá krev. „Tuhle košili jsem měl rád.“

Sluha zděšeně zaúpěl.

„No tak, starý brachu, nedělej si starosti,“ konejšil ho Matteo a přitom si s úšklebkem dvěma štíhlými prsty vytahoval z těla bronzovou kulku. Na kůži okolo rány měl mrtvolně zabarvenou podlitinu. Arthie ho bylo skoro líto, než k ní vzhlédl a pomalu, samolibě na ni mrkl. „Každý správný milostný příběh začíná kulkou do srdce.“

Arthie se nelíbilo, jak se jí ta slova rozlila do žil. Zvedla odloženou stříkačku. „Příště se postarám, abys zůstal mrtvý.“

„Násilí se mi přičí!“ křikl za ní Matteo.

Vrhla se do noci s Jinem po boku. Ještě než se ohlédla na konec ulice, věděla, že uniformovaní muži tam už nebudou – ne protože by věřila, že na ně Matteo Andoni má nějaký vliv, ale protože rozeznala kroky svého mladého poslíčka dunící temnotou směrem k domu číslo 337 v ulici Milodarů.

Chester se vynořil z mlhy celý udýchaný a z ulice sevřel rukama branku. Blond vlasy se mu blýskaly v měsíčním světle.

„Rohatá stráž míří do Zpěňenky. Chystají šťáru.“

JIN

„Vítej ve Zpěněnce. Takže, co potřebuješ vědět,“ řekl Jin novému děvčeti, než to ráno otevřeli. „O sedmé hodině se dveře čajovny uzamykají. Nikdo z hostů nesmí dovnitř, všichni ven. Bez výjimek, bez ohledu na to, jak okouzlující mají úsměv. Stáhneš rolety přes sklo a obejdeš to zadem zpátky dovnitř. Pak posuneš tady tu knihovnu a spustíš tyhle trámy. A podívej se, krvárna může skoro otevřít.“

Nová holka se otrásla. Jin se jí nedivil.

„Pak se přesuneš ke kójím,“ pokračoval. Měl toho dost na práci, ale nikdo by jí nedokázal provoz popsat líp než ten, kdo ho sám vytvořil, kousek po kousku, nápad za nápadem. „Tuhle vázu vezmeš a dáš ji na ten skládací stůl napravo. Vrátiš se k polici, odjistíš z obou stran západky a rozloží se postel. Radši moc nemysli na to, co se tady děje, jo? Leda by ses v tom vyžívala.“ Zamrkal na ni. „Teď ucouvni. Jak je tady ta mezera u zdi? Tak odtud vytáhneš dveře a zatahneš, až se dovrou.“

Zastavil a užíval si její ohromený výraz. „Teď je z naší kóje ložnice. Postup opakuješ znovu a znovu a znovu. A nezapomeň mít připravené uniformy. Jedna je pro obsluhu našich upjatějších, aristokratických zákazníků, ta druhá je o něco atraktivnější pro naše upíří přátele ze všemožných společenských vrstev.“

Dívka ho následovala do sálu, kde na stolcích stály poloprázdné misky s kostkami cukru a džbánky na smetanu čekající na odklizení. Ve vzduchu se držela vůně čaje. Jin si vzal od kolemjdoucího číšníka tác, strčil ho nové holce do rukou a skládal na něj porcelán.

„Každý druhý stůl je skládací. Nejdřív napůl, potom přímo do podlahy, takhle. Posuneš židle ke zdi, a když jsi tady, zabereš za tuhle páčku a sedneš si – pod tebou se objeví divan.“

Jin spadl pozadu do vzduchu, zatímco se pohovka rozkládala a zachytila ho do plyšových polštářů. Opřel si nohy a povytáhl obočí. „Tak tohle je Zpěněnka. Za světla čajovna, potmě krvárna.“

Teď, o řádku hodin později, bylo načase proces obrátit.

Když na hodinách odbíjela druhá, Jin s Arthie prolétli zadními dveřmi Zpěněnky s vývěsním štítem britkým jako sama majitelka a cihlami pevnými jako její ctižádost. Podnik překypoval životem. Jin se jako vždycky zastavil za dveřmi a ponořil se do jeho vřelého objetí.

Arthie se podívala na kapesní hodinky. „Sedmnáct minut, než dorazí pořádková hlídka.“

Stačilo jim devět. Čtyři na úklid sálu a pět na přestavění prostoru. Měli to v malíčku.

Světla byla ztlumená a svou čarovnou září rozostřovala obrysy nočních návštěvníků: nemrtvých, kteří přišli na hostinu, a obchodníků s krví, kteří si přišli pro výdělek. Personál se proplétal mezi stoly, na nichž se blyštěly karafy plnicí čajové šálky rudou tekutinou. Upíři posedávali, tlumeně si povídali, melodicky a hluboce se smáli. Někteří odpočívali u denního tisku, jiní se shlukovali u táflových stěn jako stíny na pozadí květinového damašku

zdobícího horní část zdí. V koutě na opačné straně právě jeden z upírů se svým zásobovatelem mířil do soukromé ložnice, zatímco jiný pár odcházel z té vedlejší.

Tihle upíři neměli exkluzivní přístup do elitní snobské společnosti známé jako Athereum, ale i tak se oblékali a vystupovali, jako by byli šlechtici a dámy, a to v Jinovi vyvolávalo ještě větší hrdost na Zpěňenku a její přitažlivost, které s Arthie dokázali dosáhnout.

Zpěňenka byla víc než jenom podnik. Byl to bezpečný prostor, a to nejenom pro personál sestávající ze sirotků a vyvrhelů. V Etténii žili upíři po desetiletí v relativním utajení, k nerozeznání od živých, dokud na jejich existenci nevrhl oslepující světlo masakr.

Před dvaceti lety se ulicemi prohnal Vlk z Bílého Rachotu a trhal lidem hrdla, až se čtvrtí valily rudé potoky krve. Ačkoli Vlk své oběti ani tak nevysával, jako spíš sápal na kusy, svědci mluvili o tesácích a červených očích. Byl to upír, i když to tehdy nikdo netušil, a kupodivu se ani nikdy nezjistilo, o koho jde.

„Skoro jako by byl ten útok vyvolaný účelově,“ říkala někdy Arthie.

Ze strachu se koneckonců stává nenávisť, když bují příliš dlouho. Svět vždycky překypoval temnotou, Etténie jí jenom dala nové jméno.

Nebyl to nijak náročný úkol, protože upíři jsou sami o sobě predátoři a skoro se to nabízelo. Tajemný nájemný vrah zabíjí ženy? Hodí se to na upíry. Žena se zničehonic rozhodla zavraždit svého nevěrného manžela? Musela být nemrtvá. Nezáleželo na tom, že se většina upírů chová spořádaně, a i když se ti bohatší z nich dokázali vetřít do vyšší společnosti nepoznaní, obyčejní upíři neměli jiné

místo než přitlmí, a tím pádem se jim málokdy dostalo přístupu ke krvi.

Upíři se musí při pití ovládat, aby svoje cíle nevysáli, ale nejsou nepřítelští. Nevrhají se do vraždění, když můžou v tichosti zabořit tesáky do svých obětí jen tak pro potěšení. Vlk z Bílého Rachotu na tom byl v době útoku jinak – byl to poloviční upír, rozervaný mezi životem a smrtí.

Tradičně se upíři rodí, když člověk na pokraji smrti pozře upíří krev. Ať už jsou vykrveni nemrtvým nebo umírají z jiné příčiny, proces je stejný: stačí vypít dostatečné množství upíří krve během drahocenných vteřin a je hotovo.

Poloviční upíři jsou jiní. Dostali napít upíří krve, když byli ještě naživu, často proti své vůli, takže v tu chvíli měli veškerou energii živých lidí, a ještě nějakou *navíc*, dost na to, aby si svou bolest vylili na ostatních, aniž by si to vůbec uvědomili.

Jsou slabší než praví upíři, ale mohou se jimi stát stejným způsobem jako smrtelníci. Jak praví, tak poloviční upíři se živí krví a nemají odraz v zrcadlech. Praví upíři nevrhají stíny, poloviční ano. A zatímco pravým upírům zůstane napořád věk, v němž se proměnili, ti poloviční stárnou mnohem pomaleji než smrtelníci a postupně úplně přestanou.

Bez ohledu na to mohl ve Zpěněnce být každý upír na chvíli sám sebou. Jin zaklepal deštníkem do podlahy a upoutal tím pozornost v místnosti. Obrátily se k němu karmínově zabarvené oči, známka dobře nasycených upírů.

„Zabalte to,“ zavelela Arthie. „Za deset minut zavíráme.“

Hluk se proměnil v jemný šum. Upíři jsou tichá stvoření, která jen tak něco nevyvede z míry. Vzhledem k jejich zosťřenému sluchu a vyšší rychlosti to dává smysl. Ně-

kolik z nich si hbitě zamávalo o poslední šálky krve – řada z nich se ptala po Jinově osobité směsi krve s kokosem, která ve Zpěněnce už před nějakou dobou došla – a další odcházeli se spokojeným mručením, zataženými tesáky a cudnými polibky na hřbety rukou.

Jin s Arthie se dali do práce.

„Nechceš mi říct, co to mělo být u Mattea Andoniho doma?“ zeptal se Jin a zatáhl rolety.

Arthie si všimla tmavé skvrny na podlaze a hodila po někom mop. „Postřelil jsi ho.“

„Protože jsi použila ten tón,“ namítl Jin a Arthie kývla na pozdrav na jednu z jejich značně oblíbených, spoře oděných obchodnic s krví.

Ačkoli většina z nich jednoduše naplní stříkačku a je s tím hotová, tahle nabízí svoje služby v privátních kójičkách, kde mohou upíři pít přímo ze zdroje. Euforie z upířích tesáků a kdo ví, co ještě se v těch ložnicích děje, asi má něco do sebe, pomyslel si Jin.

„Jaký tón?“ zeptala se Arthie a zvedla džbáněk. V očích se jí odrážela červen jeho obsahu.

Jin povytáhl obočí. „Ten, co říká: ‚Jine, prosím tě, zastřel toho krasavce.‘“

„No, mně nemůžeš vyčítat, že ti chybí dobrá mravnost.“

„Dobré mravy. To, co jsi chtěla říct...“

„Dobře víš, že tohle a spoustu dalšího umím říct ve dvou jiných jazycích, které oba mají mnohem víc hlásek než etténština, tak se nepovyšuj, Jine,“ okřikla ho. Ucukl a zastavil se. Arthie taky zůstala stát a potom sáhla po hadru. „Nedívej se na mě takhle.“

„Ten Matteo tě fakt vytáčí, co?“ zeptal se Jin a zadržoval smích. Musel připustit, že je roztomilé vidět Arthie

celou nasupenou kvůli tomu, jak si Matteo dovolil ukázat dolíček ve tváři a popíchnout ji náznakem milostného příběhu.

Arthie zaklapla kapesní hodinky a zamručela *vytáčí*.

Jin zatleskal a obrátil se do místnosti. „Omlouváme se za vyrušení, drazí přátelé, ale budu vás muset laskavě požádat, abyste opustili podnik.“

Zavrzaly židle, zacinkaly mince. Poslední upíři mířili k zadním dveřím a pokyvovali, mávali a zvedali klobouky. Všichni měli puls a zdravou barvu. Dobře živení upíři mají k živým lidem tak blízko, jak to jen jde.

Trvalo tři minuty a čtyřicet devět vteřin, než se podnik vyprázdnil, a potom vypukl opravdový chaos.

„Reni!“ zaječela Arthie. „Čaj!“

Reni vařil vynikající čaj. Vždycky tak akorát vylouhovaný, s dokonalou barvou. Byl to jediný důvod, proč ho Arthie nechávala ráno v čajovně, přestože on sám upřednostňoval krev. Zvláštní chlapík. Konvice se studenou vodou přistávaly na plotnách, ty vařící pískaly a za chvíli už zkušené ruce nalévaly kouřící čaj do misek, aby zamaskoval pach krve.

Byl to rytmus Jinových tepen.

„Hněte sebou,“ křikla Arthie, zašoupla knihovnu zpátky na místo a zakryla tak zadní dveře. „Nechte to tady, odemkněte předeek. Chestere, skleničky. Vy tři si oblečte uniformy a ostatní zmizte.“

Že se ve Zpěněnce podává krev, to nebylo žádné tajemství. Vědělo to celé město. Věděl to personál. Věděl to každický člen Rohaté stráže. Trik byl v důkazech: žádné neexistovaly. Až na tu stříkačku u Mattea, samozřejmě. Jin pořád netušil, jak se mu povedlo ji štípnout. S potře-

bami pro odběr krve směli manipulovat jenom zaměstnanci podniku, a ti byli vyškolení, jak to dělat pečlivě a opatrně.

„Felixi, přines zrcadla,“ zavelela Arthie, když jí Jin podal zkumavky plné krve a sterilizované balíčky chirurgických nástrojů k ukrytí pod podlahovými prkny v přední části čajovny.

Rohatá stráž zkoušela každých pár týdnů něco nového: důkladné prohlídky, zdržování dodávek čaje a kokosových ořechů obviňováním z nedostačující dokumentace, málem i očerňování Zpěněnky v místním tisku.

„Možná bychom měli schovat tvoji pistoli,“ nadhodil Jin při utírání pultu. Jasně, věděl o ní každý, ale pořád byl rozdíl o ní vědět a mít ji namířenou do tváře. Zadíval se na rukojeť zdobenou černým filigránem, který jí dodával éterický vzhled. Kdysi byla upatlaná rukama těch, kdo se pistoli pokoušeli vyprostit za pomoci dlát a seker a všemožných jiných nástrojů.

Přitom na to stačily drobné ruce drobné dívky z ostrova daleko, daleko odtud. Dívky, které ukřivdili, kterou podvedli, kterou ukradli.

Arthie schovala účtenky z nočního provozu a podívala se na něj, jako by při běhu sem přišel o rozum. „Jsou to obyčejní strážníci, Jine. Odkdy se takových bojíme?“

Jenomže Matteova slova ťala až příliš do živého. Jina taky něco na dnešní noci rozrušilo, a nebyly to dolíčky v umělcových tvářích.

„S každou další štárou posílají vyšší šarže,“ odpověděl.

Arthie udělala tu svoji grimasu, zamítavě stáhla jeden koutek rtů. „Nezačínej zrovna teď pochybovat o své technologii.“

Všichni brali za samozřejmé, jak se Zpěňenka s pár šoupnutími a cvaknutími proměňuje, ale Arthie nikoli. Nezapomínala na ty týdny práce, než všechno začalo fungovat, ani na tlak, který to vyvíjelo na Jina. Arthie nezapomínala na nic.

Když bylo Jinovi sedm, přál si mít sestru. Když mu bylo jedenáct, Arthie ho vytáhla z objetí smrti. Jin si pořád pamatoval, jak tehdy mžoural vzhůru na její omšelou, špinavou postavu. Byla přesně ten typ člověka, na jaké jeho otec, sám oblečený do nejjemnější vlny a nablýskaných bot, ukazoval z kočáru prstem a říkal mu: „Podívej se, takovýmhle lidem budeš jednou pomáhat, ty moje volavko.“

Otec u toho nebyl, když se role obrátily.

Arthie byla, zkratkovitě řečeno, bouře v lahvi, drobná, kypící a připravená k ničení. Bílý Rachot ji nabrousil jako čepel a její mysl stejně tak.

Jak daleko se dostala, z holky v hadrech se stala šéfka v obleku na míru s bekovkou naraženou přes fialové kadeře, s proužkovanou vestou přes nažehlenou košili, s upravenými manžetami, zvednutým límečkem a sakem vždycky rozepnutým, *protože nejsem žádná škrobená snobka*. Sako jí ladilo s opaskem nízko a šikmo posazeným na bocích, na němž nosila pistoli všem na očích.

„Něco nového s tím kokosem?“ zeptala se Arthie, když Jin kvůli odolné skvrně od krve sáhl po kartáči z kokosových vláken. Ze slupek kokosových ořechů byly ty nejlepší kartáče na světě.

Zpěňenka dovážela čaj a kokosové ořechy z Arthiiny domoviny Cejlanu, jenomže teď na ostrově řádila sněť, a tak nedoplňili zásoby kokosu už několik měsíců.

Jin zavrtěl hlavou. Přísahal by, že světlo v jejích očích trochu pohaslo, jak přeskládávala nejružnější plechovky sypaného čaje – od obyčejných silných černých čajů přes jemné bílé až po výběrové směsi doplněné ovocem a dalšími příchutěmi, ačkoli Arthie ve Zpěněnce odmítala vařit jakoukoli zrudnost, která není opravdový *čaj*, jako třeba heřmánek nebo mátu.

„Aspoň že s čajem nejsou potíže, hm?“ nadhodil Jin. Bez něj by bylo po čajovně. Naproti tomu kokos používali jenom k pozvednutí úrovně podávané krve. „A pořád nemáme zprávy od donašečů z paláce. Pol dneska zaslechl, že snad mají zákaz vycházení.“

Měli síť pokojských, sluhů a dalších lidí z paláce ochotných směnít zkazky za mince, ale už skoro dva týdny se jim nikdo z nich neozval.

„V paláci že snad mají zákaz vycházení?“ zeptala se Arthie a překvapeně povytáhla obočí.

Jin přikývl. Nevěděl, jestli má Beran obavy z toho, že se něco dostane ven, nebo že se něco dostane dovnitř.

„Už jsou skoro tady!“ vykřikla hlídka do vrzání noh od stolů a řinčení čajových šálků. Jin ztuhl.

„*Dulce periculum*, bratříčku můj,“ připomněla mu Arthie a zvedla levou ruku.

Ťukl do ní hřbetem pravé ruky. Klouby jim zaduněly. „Ty a já jsme stvoření pro potíže.“

Za mlčným sklem dveří do Zpěněnky se už rýsovaly postavy, když se poslední divan poskládal do stěny a zbytek osazenstva se vypařil. Jin zvedl desku skládacího stolu a postavil se za něj. Arthie stála před ním.

Dveře se otevřely bez zaklepání a dovnitř vstoupilo pět uniformovaných členů stráže. Na prsou měli stříbrnou niti

vyšitý obrys hlavy se zakroucenými rohy. Emblém Berana, současného maskovaného vládce Etténie.

Přispěchal k nim číšník. „Zdravím, pánové. Mohu vám nabídnout šálek toho nejlepšího čaje v Bílém Rachotu? Etténský královský je můj oblíbený.“

Strážní se tvářili zmateně. Žádná slušná čajovna by neměla otevřeno takhle pozdě v noci, ale Arthie je ráda překvapovala, okouzlovala a mátlá, provokovala je tím, co už stejně věděli – obzvlášť když druhá možnost bylo rozpačité mlčení.

„Zkuste Prvotřídní cejlánský. To je nejlepší čaj v zemi, doopravdy,“ ozval se od dřezu další ze zaměstnanců. „Natožpak v hlavním městě.“

„Já tedy vždycky volím Karmínový klenot,“ prohlásil třetí a nahnul se blíž. „Není nad pořádně kořeněný pekoe.“

Kdyby Arthie byla čaj, byl by to právě tenhle. Připravoval se pečlivě a louhoval s dokonale odměřeným množstvím koření, které zvýrazňuje zemité, kouřové tóny, jak se lístky rozvíjí. Vyžadoval dokonalý perfekcionismus a cokoliv jiného trestal hrubou hořkostí.

„Pánové.“ Arthie v tu chvíli nahnula hlavu. Jin viděl jenom fialové vlasy v jejím týle, ale věděl, že na tváři má úsměv ostrý jako břitva. „Stížnost na porušování nočního klidu? Chápu, že cinkání čajových šáleků může být ve dvě v noci trochu... rušivé. Máme vždycky napilno s úklidem a přípravami pro naše ranní hosty.“

Velitel stráže nadmul hrudník a napochodoval blíž. Byl oblečený do světle šedé kontrastující s černými uniformami ostatních. Kdyby tak věděl, že veškeré důkazy, které ti troubové potřebují, leží pod podlahovými prkny u jeho

nohou. „Ty si myslíš, že jsi tady král, Casimirová. Že pro tebe zákony neplatí.“

„Slyšel jsi to, Jine? Odteď jsem král Arthie.“ Otočila se zpátky ke strážníkům. „Zákony vymáhané chlapy jako vy, co se ohánějí slovy, kterým podle sebe snad rozumí? Zákony ponižující kohokoli, kdo není tak bílý jako vy?“ Zaklonila se a opřela se dlaní o bar. Ten chlap v místním osvětlení opravdu vypadal bíle, bledě a skoro nemocně. „Ne, seržante. Těžko můžu porušovat zákony, které se mnou nepočítají.“

Měla pravdu. Etténské zákony byly napsané pro bílé muže, obvykle na úkor kohokoli, kdo jejich bledost nesdílí. Proto mohl někdo jako Matteo Andoni žít výrazně jiný život než někdo jako Arthie.

Seržantovi se dychtivě zablýsklo v očích. „Citlivé téma, co? Slyšel jsem, že máte problém včas splácet nájem. To je ta potíž, když lidi jako vy přijdou někam, kde máme pravidla. Taky jsem slyšel, že je jenom otázka času, než celou tu vaši bandu vystěhují.“

Jin nakrčil čelo. Platili poctivě všechny splátky za pronájem budovy – a včas.

„Tak to byste si měl asi nechat vyčistit uši,“ řekla Arthie a nedala na sobě nic znát.

„Tak proč se tváříš, jako bys mě chtěla zaškrtit?“ zeptal se s úšklebkem seržant.

„Hm, to je prostě můj obličej,“ odvětila Arthie. „To víte, člověk přijde na chuť krvi, když si musí pořád lízat rány.“

Seržant dobrou minutu stál a zíral, nejspíš ve snaze vymyslet, co na to říct, než nakonec kývl hlavou na ostatní. „Dejte se do hledání.“

Jin sebou cukl, když do zadní stěny narazil stůl se židlí a následně i několik stoliček. Strážní se k čajovně chovali jako k ohradce na hraní, trhali prkna z podlahy u soukromých pokojů, které teď tvořily oddělené kóje, a jeden z nich se sklonil hlavou k zemi, ale nic neobjevil.

„Neříkal jsem, abyste to tady rozmlátili,“ ozval se unaveně seržant. „Jestli chcete hledat pod podlahou, najděte si místo, co zní dutě.“

„Taková ohleduplnost,“ poznamenal Jin a tlumeným hlasem promluvil k Arthie. „Co to mělo být s tím nezaplaceným nájmem?“

Arthie mlčela. Něco se rozbilo.

Jin si povzdechl a zvedl bradu směrem k pátrajícím mužům. „Nepotřebujete tam s něčím pomoci?“

Jeden z nich se ušklíbl, dřep si u předních dveří a poklepal klouby do dřeva. Jin i zpoza pultu slyšel tu proklatou ozvěnu.

Seržant se ohlédl po Arthie.

Arthie mu pohled opětovala. „Poslužte si. Nebudu vám bránit.“

Jin by mu v tom zabránit chtěl. Chtěl mít svůj život nepoškozený. Chtěl mít nepoškozenou svou čajovnu, a to bylo totéž. Seržant strčil nůž pod ošlapané prkno.

„Odpal druhý vypínač,“ zamumlala Arthie k Jinovi.

Matteo Andoni ji očividně vyvedl z míry, jestli měla pocit, že jim tohle jakkoli pomůže. Odpálit žárovku, to byl ten nejstarší trik. Ten nejpitomější. Naprosto amatérský.

„*Jine*,“ vyštěkla.

Jednou ho nějaký takový její nápad bude stát život a pak bude moc mrtvý na to, aby si postěžoval.

Zmáčkl vadný vypínač, který kdysi sestrojil pod pultem, a vylétla jiskra. Nahoře nad nimi jedna ze zavěšených žárovek cvakla a zasyčela. Muži vzhledli, když se světlo rozzářilo a začalo děsivě bzučet, než se žárovka rozprskla a zasypala je skleněnými střepy. Drát zbavený zátěže se zhoupl, seržant ze sebe smetl střípky a vrátil se k práci.

Tak přesně takhle jim ta pitomost pomohla. V místnosti to trochu potemnělo, nic víc.

„Trpělivost, Jine,“ řekla mu Arthie, když se na ni po dráždění zadíval. Směrem ke strážníkům prohodila: „Promiňte. Víte, jak to na téhle straně města chodí s elektrinou. Vyšší moc je nevyzpytatelná.“

Tuhle stranu Bílého Rachotu společnost odvrhla. Zvuk výstřelu tu byl stejně běžný jako koňské ržání. Zpěněnka stála přímo na hraně, napůl vyvrhel, napůl šlechtá vyrůstající z okolní suti jen silou vůle. S každým dalším tajemstvím, které vyklouzlo některému z hostů, Arthie zařadila do svého arzenálu nějakého dalšího úředníka nebo funkcionáře, a tak se chudinská čtvrt měnila ve svébytné království se Zpěněnkou jako svou korunou.

A samotný Beran, jak dokazovaly stále četnější razie, si toho byl moc dobře vědom.

A přitom teď Arthie tváří v tvář strážníkům, kterým chybělo jen pár vteřin k důkazům, aby mohli celou partu pověsit, vypadala naprosto klidně.

Seržant vytrhl prkno z podlahy. Nastala dlouhá odmlka a potom muži s mručením vstali a Jin uviděl, že dutina pod podlahou je... dutá. Žádné stříkačky ani lahvičky krve, ačkoli před pár okamžiky na vlastní oči viděl Arthie, jak je tam ukládá.

„Vypadá to, že jste se připravili o spánek zbytečně,“ prohodil Jin a opřel si bradu do dlaní.

„Říkal jsem to,“ ozval se jeden z členů Rohaté stráže a nahlas zív.

Seržant po něm vrhl ostrý pohled a stejný potom upřel na Arthie. „Ty si myslíš, že jsi...“

Arthie ho přerušila prudkým otevřením dveří. „Cokoli jste měl na jazyku, seržante, tak to si nemyslím, to vím.“

Vyšší moc je opravdu nevyzpytatelná a v neustále se proměňující krajině Bílého Rachotu byli Casimirovi nedotknutelní.

ARTHIE

Rozlité čaje a otlučený porcelán je lepší než vězení, a tak byla nálada vítězná, když personál začínal s úklidem. Arthie zamkla dveře a sledovala přes mléčné sklo siluetu odjíždějícího kočáru Rohaté stráže.

„Nechceš nám říct, co se stalo s naším vybavením?“ zeptal se Jin s tmavozeleným kabátem přehozeným přes ruku. Někdo mu podal šálek čaje a on vdechl výrazné aroma se sladkými, ostrými tóny bergamotu a levandule. Lady Slate byla jeho oblíbená příchut'. Hodila se k němu, byla stejně elegantní a na úrovni jako on sám.

„Jo, šéfk, kam se všechno podělo?“ přidal se Chester a ostatní přerušili práci a poslouchali. Chester byl u Arthie s Jinem od malička a Zpěněnka byla to jediné, co znal.

„Pořád je to tady.“ Arthie zvedla prkno a vytáhla z obou stran dutiny Felixova zrcadla. Za nimi, hlouběji pod podlahou, bylo zastrčené náčiní. Arthie jim ukázala skleněné desky. „Pamatujete?“

„To jsi mi neřekla,“ prohodil zamračeně Jin a odložil šálek na talířek v druhé ruce. Arthie se ubránila nutkání obrátit oči v sloup, když usrkl další lok se zdviženým malíčkem.

„Tak proč odpalovat tu žárovku?“ podivil se Reni, zasmušilý a tichý jako obvykle.

Arthie mu podala zrcadlo. „Protože každý pořádný strážník pozná zrcadlo, ale když zabzučelo to světlo, všichni se podívali nahoru a byli potom oslnění, takže si zrcadel nevšimli.“

Ostatní uznale pokyvovali.

„Ti syčáci nás málem dostali!“ vyhrkl Chester. Bylo to čím dál horší. Nikdo to neříkal nahlas, ale všichni to věděli.

Ačkoli se Etténie rozrostla z království na impérium, vládlo se v ní pořád stejně. Nikdo nevěděl, jak rada rozhoduje o výběru maskovaných monarchů, a nikdo neznal tváře pod jednotlivými maskami. Před Beranem tu byl Orel, před ním zase Liška a všichni měli neomezenou, nekontrolovanou moc.

Beran byl jiný, spojil se s lidem ve všeobecném strachu z upírů, doplňoval a posiloval zákony ošetřující vztahy upírů se smrtelníky a mluvil nahlas o tom, z čeho měli obyvatelé obavy. Bylo to jednoduché, stačilo přiznat, že upíři existují, zatímco předchozí vládci to neměli potřebu dělat. Občanům Etténie nikdy nedělalo menší potíže než teď nechávat někoho, koho vůbec neznají, nosit korunu a vést zemi, která postupně ovládala svět.

Arthie ovšem nedopustí, aby Beran zacházel se Zpěněnkou stejně, jak Etténie zachází se svými koloniemi.

„Zpěněnku nám nikdo nevezme.“ Podívala se Jinovi do očí, věděla, co ho trápí. „A ne, Jine, ani náš pan majitel.“

Tenhle zádrhel hodlala vyřešit ještě dnes v noci.

Zpěněnka byla jenom část odplaty za to, co jí tahle země provedla. Seskládala si živobytí z čajových lístků, protože Etténie objevila její rodný ostrůvek Cejlan a proměnila ho podle svých představ. V zemi nepřipravené na

takovou brutalitu si životy, které neukradli etténští vojáci v rudých uniformách, vzaly nemoci nebo odlesnění a následné sesuvy půdy a povodně, zkrátka proto, že si Ettén-ci zamlouvali udělat víc místa pro plodiny jako gumovník a čaj.

Vzali si Cejlan a nazvali ho *kolonie*, jako kdyby to byl čestný titul, a přitom jen udělali jak z lidí, tak ze země samotné majetek a pochvalovali si vlastní ničemnosti, které prováděli znovu a znovu a znovu.

Jestli bledule chtěly vydělávat na krvi jejího lidu, hodlala si od nich nechat platit v jejich vlastní zemi, sbírat jejich tajemství a nadělat stejnou spoušť jako oni, ať už v jakékoli podobě.

Připouštěla, že Zpěněnka není jenom *část* její odplaty, ale samotné jádro – i když Calibore byla hned v závěsu druhá.

Tak dlouho, kam sahala paměť Etténie, byla tahle pistole pevně zaražená do zděného podstavce uprostřed rušného náměstí Bílého Rachotu a s ubíhajícím časem na jejím vždy nablýskaném povrchu ulpívaly zkazky a legendy. Nebo spíš pohádky předávané zoufalými jazyky, zrozené z beznaděje.

Ten, kdo dokáže Calibore vytáhnout, bude náš spasitel. Ten, kdo nosí Calibore, je pravý a právoplatný vládce Etténie.

Arthie nebyla nic z toho, jenom dívka, která dávala pozor. Bylo těžké věřit pohádkám, když sama žila v noční můře, a legendy byly shodou okolností prospěšné pro podnikání.

Pistole vytvořila v etténské ekonomice nové odvětví trhu, kde obchodníci prodávali všechno možné od talismanů po masti slibující pevný stisk. Ale až když Arthie